

KEES

Rond de jaarwisseling zat ik twee weken in Zuid-Spanje. Tachtig kilometer boven Sevilla had mijn vrouw een schilderijtentoonstelling in een voormalig klooster. Hoewel er hiervoor het een en ander geregeld moest worden, bleef er voldoende tijd over om veel naar buiten te gaan. En dat was aangenaam, want niet alleen zongen boomleeuwrik en Europese kanarie, maar er stonden ook vrij veel paddestoelen. In dit deel van Spanje was het een natte herfst geweest en ik maakte het staartje daarvan mee. Ik zag plaatselijk veel Weerhuisjes en Blauwe korstzwam en natuurlijk ook nogal eens soorten die ik in het veld niet thuis kon brengen.

In een zeef boven op een schemerlamp heb ik een aantal soorten gedroogd. En ondanks goede voornemens begon dat aantal steeds groter te worden. Vooral toen ik een prachtige brandplek ontdekte. Hier waren enkele volwassen dennen verbrand en op de halfverkoelde stammen en de met as vermengde grond groeiden meer dan tien soorten brandplek-paddestoelen.

Geen punt, januari en februari zijn, mycologisch gezien, toch stille maanden, dus ik meende tijd te hebben om thuis de meegenomen vijftig collecties te kunnen bekijken. Maar, het zal voor sommigen van u geen onbekend verschijnsel zijn, je bent nog niet thuis of je wordt meegevoerd in de vaart der volkeren en voor je het weet valt twee maanden later je oog op een doos vol enveloppen met gedroogde Spaanse paddestoelen die zachtjes om aandacht roepen. Doortastend scheurde ik een envelop open en maakte een preparaat van een *Coprinus* die ik op eerder genoemde brandplek had gevonden. Het velum dat in dikke plakjes op de hoed lag, bleek gedeeltelijk dikwandig en bruinig van kleur te zijn. Dus een soort uit de *domesticus*-groep. Alleen voldeed er geen een aan de beschrijving. Die moest dus naar Kees Ulijé.

“Je moet leven of elke dag je laatste is.” Met dit motto eindigde Youp van ’t Hek een paar jaar geleden zijn theaterprogramma. Hij deed dat met zo veel overtuigingskracht dat veel toeschouwers zich misschien wel even hebben voorgenomen om dit in praktijk te brengen. Maar ja, tegen de werkelijkheid van alledag zijn dit soort voornemens meestal slecht bestand. Ik heb die collectie dus nooit verstuurd.

En nu hoeft het niet meer. Nu kunnen we nooit meer terugvallen op de *Coprinus*-kennis van Kees. Een groot gemis, waar we uiteindelijk wel aan zullen wennen. Erger is het om voorgoed verstoken te zijn van zijn gezelschap. Dat we nou nooit meer samen zullen gaan schaatsen. Of nog eens gaan zoeken naar de Zwarte amaniet op de Spookverlaat. Nooit meer horen: “Hee, Robbiel!”, als ik hem belde. Leven of elke dag je laatste is - Er zit niets anders op dan het te blijven proberen!